

РЕШЕНИЕ

№ 91

гр. Сливен, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, III СЪСТАВ, в публично заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря Маргарита Анг. Андонова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Кондова Гражданско дело № 20232230104581 по описа за 2023 година

Предмет на производството е предявен положителен установителен иск за установяване съществуване на вземане на заявител по подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.417 ГПК, срещу която в срок е подадено възражение от длъжника, с правно основание чл.422, вр.чл.415, ал.1 ГПК.

В исковата молба се твърди, че страните били страни в производство по оспорване от страна на ответното дружество на Решение N: D20837239/31.01.2023 г. на кмета на община Каспичан, с което било обявено класиране на участниците и съответно определен изпълнител на обществена поръчка с предмет „Приготвяне и доставка на топъл обяд-кетъринг по предварителна заявка на община Каспичан“. Въз основа на така депозираната жалба било образувана преписка N: КЗК-99/2023 г. по описа на Комисията за защита на конкуренция (КЗК), по която преписка било постановено Решение N : 267/16.03.2023 г. С това решение били възложени в полза на ищеца разноси в размер на 5 000 лева, дължими от ответника.

Сожчи, че с Решение N: 5647/30.05.2023 г., постановено по адм. дело N: 3442/2023 г. на ВАС било оставено в сила, респ. потвърдено Решение N: 267/16.03.2023г. на КЗК и влязло в сила на 30.05.2023г.

Твърди, че било депозирано заявление пред РС Сливен по реда на чл. 417, т.1 ГПК, по което било образувано ч.гр. дело N: 3930/2023 г. на СлРС и издадена заповед за незабавно изпълнение и изпълнителен лист за сумата от 5 000 лева, съставляваща разноски, присъдени с Решение N: 267/16.03.2023 г. на КЗК; сума в размер на 100 лева, държавна такса в заповедното производство и 800 лева – разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство.

След получаване на изпълнителен лист ищецът сочи, че депозирал молба за образуване на изпълнително производство за принудително събиране на присъдените дължими суми и било образувано изп. дело N: 20238370400890 по описа на ЧСИ Павел Георгиев, рег. N: 837, с район на действие СлОС. В срока по чл. 414 ГПК ответното дружество депозирало писмено възражение, което породило правен интерес от водене на настоящия исков процес.

Иска се от съда признаване на установено в отношенията между страните, че ответното дружество дължи на ищцовото сума в размер на 5 000 лв., представляваща възложени разноски с Решение N: 267/16.03.2023 г. на КЗК по преписка N: КЗК-99/2023 г., потвърдено с Решение N: 5647/30.05.2023 г., постановено по адм. дело N : 3442/2023 г. на ВАС. Претендират се разноските, сторени в заповедното производство и в настоящия исков процес.

В срока по чл.131 ГПК отговор на исковата молба е депозиран. Счита се искът за недопустим, тъй като ищецът можел да се снабди с изпълнителен лист от ВАС, а не по пътя на заповедното производство.

Изражава се и становище за неоснователност на иска, тъй като в образуваното изпълнително производство дължимите суми били платени от ответника.

Иска се от съда отхвърляне на исковата претенция и издаване на обратен изпълнителен лист в полза на ответника за платените суми в изпълнителното производство, тъй като ищецът би могъл да се снабди с изпълнителен лист и от ВАС.

Въз основа на събраните по делото писмени доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

С Решение № 267/16.03.2023г. по преписка № КЗК-99/2023г. на

Комисия за защита на конкуренцията / КЗК/ е възложено в тежест на ответното дружество да заплати на ищцовото разноски в размер на 5 000 лв., представляващи адвокатско възнаграждение в развитото се производство. Това решение било обжалвано пред Върховен административен съд /ВАС/, който с Решение № 5647/30.05.2023г. по адм.дело № 3442/2023г. на същия съд оставил в сила решението на КЗК и осъдил ответното дружество да заплати на Община Каспичан юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв.

С писмо на КЗК от 21.06.2023г. КЗК уведомила управителя на ищцовото дружество, че решението на ВАС е влязло в сила и било достъпно на интернет страницата на ВАС.

На 04.10.2023г. ищцовото дружество депозирало пред СлРС заявление за издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на чл.471 ГПК и изпълнителен лист за възложените му с решението на КЗК разноски в размер на 5 000 лв., като в заповедното производство дружеството заявител, чрез пълномощник адвокат претендираше и разноските, сторени за платена държавна такса 100 лв. по сметка на СлРС и адвокатски хонорар в размер на 800 лв., платен по договор за правна защита и съдействие от 26.06.2023г. Било образувано ч.гр.д. № 3930/2023г. на СлРС, по което съдът издал заповед № 2132/06.10.2023г. и изпълнителен лист за горепосочените суми. Въз основа на издадения изпълнителен лист било образувано изпълнително производство № 20238370400890 по описа на ЧСИ Павел Гергиев с рег.№ 837 КЧСИ и район на действие СлОС. Била връчена на ответното дружество-длъжник покана за доброволно изпълнение на 16.10.2023г. за следните суми: 5900 лв., неолихвяема сума, 807,60 лв., присъдени разноски, 108 лв. разноски по изп.дело и такса по чл.26 от Тарифата за таксите и разноските по ЗЧСИ в размер на 667,93 лв. или задължение в общ размер на 7 483,53 лв. Още на същия ден 16.10.2023г. длъжникът и настоящ ответник заплатил по сметка на ЧСИ по образуваното изп.дело сума в размер на 7 486,93 лв., т.е. цялото задължение / това се установява и от удостоверение, издадено от ЧСИ на 16.11.2023г./. Въпреки това на 26.10.2023г. ответникът депозирал пред СлРС възражение за недължимост на сумите, с оплакване, че заповедта за незабавно изпълнение била издадена в разрез с процесуалноправни норми. Била депозирана и частна жалба срещу разпореждането за незабавно изпълнение и респ. образувано въззивно ч.гр.д. № 443/2023г. на СлОС. По това дело било

постановено Определение № 642/30.11.2023г., с което частната жалба била оставена без уважение.

С Разпореждане № 10317/31.10.2023г. заповедният съд указал на дружеството заявител и ищец в настоящия процес, че може да предяви иск за установяване на вземането си в едномесечен срок. Така дружеството ищец в изпълнение на указанията на заповедния съд депозирало искова молба по реда на чл.422 ГПК на 27.11.2023г.

Към 23.11.2023г. нямало регистрирани висящи изпълнителни дела срещу ответното дружество, като длъжник, видно от справка на КЧСИ, а от удостоверение от СИС при СлРС се установява, че към 28.11.2023г. в СлРС няма висящи изпълнителни дела срещу ответника.

Горната фактическа обстановка е несъмнена. Тя се установява от събраните по делото писмени доказателства, които съдът кредитира изцяло като непротиворечиви, взаимно допълващи се и неоспорени от страните.

Установеното от фактическа страна, обуславя следните правни изводи:

Предявеният положителен установителен иск по реда на чл.422 ГПК е допустим, предявен е от правен субект- заявител, разполагащ с правен интерес от установяване със сила на пресъдено нещо съществуването на вземането си по издадена заповед за изпълнение по чл.417 ГПК, против която е подадено своевременно възражение от страна на длъжника.

Този вид иск има за предмет установяване на съществуването, фактическата, материалната дължимост на сумите, за които е била издадена заповед за незабавно изпълнение по чл.417 ГПК. Ищецът следва да установи съществуване на вземането си спрямо ответника - длъжник. Ищецът носи процесуалната тежест да докаже наличие на фактите, породили неговото вземане.

В случая, предмет на предявената претенция е вземане за разноски, възложени с решение на КЗК по развило се пред нея производство по ЗОП, оставено в сила с решение на ВАС.

С Решение, постановено по к.д. № 6/2008г. на КС РБ изрично е прието, че в производството по ЗОП, КЗК не е съдебен орган, макар и да осъществява правораздавателна дейност. Решението на КЗК в частта, с която се произнася за разноски – чл.217, ал.1 ЗОП, съставлява извънсъдебно изпълнително

основание и за реализирането му следва да се осъществи заповедно производство по реда на чл.417 ГПК. Съгласно чл.268, т.1 АПК самостоятелно изпълнително основание може да бъде влязъл в сила индивидуален административен акт, какъвто е решението на КЗК, а чл.269, ал.2 АПК предвижда събиране на частните парични вземания породени от изпълнителни основания по чл.268 АПК по реда на ГПК.

В Решение № 52/29.04.2011г. по т.д. № 512/2010г. първо т.о. ВКС РБ е прието, че с оглед диспозитивното начало в гражданския процес кредиторът не е длъжен да избере по-леката процедура по заповедното производство, а може да предяви и осъдителен иск по общия исков ред. Следователно ищецът за да събере възложените в негова полза разноски би могъл да реализира правата си по реда на заповедното производство, както е сторил или да предяви осъдителен иск.

Неоснователно е възражението на ответната страна, че след като решението било обжалвано по съдебен ред пред ВАС, този съд би могъл да издаде изпълнителен лист. Решението на ВАС не съдържа осъдителен диспозитив за присъдените от КЗК в полза на ищеца разноски в размер на 5 000 лв. Въз основа на решението си ВАС може да издаде изпълнителен лист единствено за присъдените от него разноски в полза на Община Каспичан, но не и на ищцовото дружество и за да се снабди с изпълнителен лист по реда на ГПК за ищеца остава една от двете възможности – редът на заповедното производство или по общия исков ред, чрез осъдителен иск.

Установи се в процеса, че задължението по издадената заповед за изпълнение, ведно с разноските в заповедното производство е платено в последващ образуван изпълнителен процес, но правният интерес от водене на иск по реда на чл.422 ГПК е продиктуван от указанията на съда, въз основа на възражението подадено от ответното дружество, както и от факта, че ако заявителя не предяви иск за установяване на вземането си, то издадената заповед за изпълнение и изпълнителен лист биха били обезсилени след изтичане на срока за това.

Според постановката на т.9 от ТР № 4/2013г. от 18.06.2014г. на ОСГТК ВКС РБ по общото правило на чл.235, ал.3 ГПК, съдът взема предвид всички факти, които са от значение за спорното право, и това са фактите, настъпили след предявяване на иска – от момента на подаване на заявлението за

издаване на заповед за изпълнение до приключване на съдебното дирене в производството по иска, предявен по реда на чл.422 ГПК. В хипотезата по чл.418, ал.1 ГПК заповедта подлежи на изпълнение преди да е влязла в сила, поради което сумите, събрани по принудителен ред в изпълнителното производство, са на основание на издадения съдебен акт – разпореждане за незабавно изпълнение, което не подлежи на проверка в исковия процес. Правото на обратен изпълнителен лист по чл.245, ал.3 ГПК възниква за длъжника при събрани суми в изпълнителното производство за погасяване на вземане, което не съществува към момента на приключване на съдебното дирене в исковото производство, но не е съществувало и към момента на осъщественото принудително изпълнение. Обективните предели на силата на пресъдено нещо, когато правото е отречено, обхваща установяване, че правото никога не е съществувало или че е съществувало от момента на неговото възникване, но се е прекратило или погасило към момента на приключване на съдебното дирене. При съобразяване на събраните суми в изпълнителното производство искът за установяване на съществуването на вземането би се отхвърлил, но длъжникът няма да има право на обратен изпълнителен лист, тъй като вземането на кредитора е съществувало към момента на осъщественото принудително изпълнение. Предвид изричното разпореждане в нормата на чл.422, ал.3 ГПК за издаване на обратен изпълнителен лист при отхвърляне на иска, то съдът не следва да съобразява факта на удовлетворяване на вземането, чрез осъществено принудително събиране на сумите по издадения изпълнителен лист въз основа на разпореждането за незабавно изпълнение в образувания изпълнителен процес.

Ето защо, в конкретиката на настоящия казус, макар и да има плащане от ответното дружество, осъществено в рамките на образуваното изпълнително производство, съдът не следва да го съобрази, като отхвърли претенцията, тъй като вземането на ищеца е съществувало към момента на издаване на заповедта за незабавно изпълнение, както и към момента на плащането в изпълнителния процес и ответното дружество няма право на обратен изпълнителен лист за платеното.

По изложените съображения искът по реда на чл.422 ГПК е основателен и доказан, както по основание, така и по размер и следва да бъде уважен

изцяло.

С оглед изхода на процеса, ответното дружество следва да понесе отговорност за разносните, сторени от ищцовото в настоящия исков процес в размер на 900 лв., от които платена държавна такса в размер на 100 лв. и 800 лв. платено адвокатско възнаграждение. Разносните, сторени от ищеца, в качеството му на заявител в заповедното производство не следва да се присъждат с осъдителен диспозитив, тъй като се установи, че те вече са заплатени/ събрани в рамките на изпълнителния процес.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422 ГПК, по отношение на „КЕЙ ЕНД ВИ“ ООД, ЕИК 119677914 със седалище и адрес на управление гр.Сливен, бул.“Цар Освободител“ № 7, вх.А, ап.10, ет.4,представлявано от управителя Георги Пенков Георгиев, че **ДЪЛЖИ** на „ТОПЛОКОНТАКТ СЛИВЕН“ ЕООД, ЕИК 119106730, със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул.“Константин Константинов“ № 13, представлявано от управителя Минко Динев Вълев, **сума в размер на 5 000 лв. /пет хиляди лева/**, представляваща възложени разноски с Решение № 267/16.03.2023г. на Комисията за защита на конкуренцията по преписка № КЗК-99/2023г.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК „КЕЙ ЕНД ВИ“ ООД, ЕИК 119677914 със седалище и адрес на управление гр.Сливен, бул.“Цар Освободител“ № 7, вх.А, ап.10, ет.4,представлявано от управителя Георги Пенков Георгиев **ДА ЗАПЛАТИ** на „ТОПЛОКОНТАКТ СЛИВЕН“ ЕООД, ЕИК 119106730, със седалище и адрес на управление гр.Сливен, ул.“Константин Константинов“ № 13, представлявано от управителя Минко Динев Вълев, **сума в размер на 900 лв. /деветстотин лева/**, деловодни разноски.

Решението може да бъде обжалвано пред Сливенски окръжен съд в

двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____